

Šárka Klementová se narodila v Českém Krumlově 1. srpna 1956.

Její matka pracovala jako úřednice v nemocnici a otec byl soukromý zemědělec, což v té době nebylo běžné ani snadné povolání. I přes všechny výzvy, které tehdejší doba přinášela, dokázala Šárka Klementová popsat své dětství jako velmi spokojené. Prožila ho v malé vesnici, spolu s babičkou a strýcem. Svého otce poznala, až když jí byly čtyři roky. 'Když přišlo soudní rozhodnutí, že mám k němu dvakrát do měsíce v neděli jezdit, ani jsem nevěděla, jak mu mám říkat. To se ale brzy změnilo a jezdila jsem tam moc ráda', vzpomíná.

Její strýc byl agronom v JZD, babička pracovala v kravíně a později poté v rostlinné výrobě. V zimě vytápěli jen jeden pokoj, a tak bydleli všichni ve stejné místnosti. Když bylo Šárce dvanáct let, maminka jí koupila maličký domeček na druhém konci ulice, z čehož měla obrovskou radost. Její babička vlastnila také malé hospodářství: krávu, prase, slepice plus pozemek zvaný záhumenka, což byla louka a malé pole na pěstování obilí, brambor, řepy. Se vším tím jí už odmala pomáhala.

Spoustu času také trávila čtením knih. Četla ráda všechno možné. Někdy kolem šesté třídy, kdy se začali učit dějiny starověkého Egypta, ji začala velmi zajímat antropologie.

Jako malá toužila po tom, stát se úspěšnou gymnastkou, podobně jako Věra Čáslavská. Jak se ale začala nořit hlouběji do studia, zjistila, že ji baví všechny předměty až na výtvarnou výchovu a tělocvik. Chodila i na hodiny náboženství, ale sám farář v r. 1970, kdy byla Šárka Klementová v 8. třídě, došel za její maminkou a řekl jí, že by už na náboženství neměla dále chodit. Údajně řekl: 'Mohlo by jí to být k neprospěchu, až se bude hlásit na střední školu.'

Ve třetím ročníku se zúčastnila měsíční brigády v Bulharsku. Cesta vlakem se protáhla na 40 hodin a už při průjezdu Rumunskem ji zarazila chudoba. Poprvé viděla kočující Romy ve vozech s plachtami a děti žebrající jídlo.

V Bulharsku pracovala na polích i v konzervárně. Přísné normy nenechávaly prostor pro odpočinek, ale brigáda měla i světlé stránky – na jejím konci poprvé viděla moře. Celý měsíc o ní rodina neměla zprávy, telefonování bylo nemožné. I přes všechny obtíže to byla zkušenost, která jí zůstala v paměti.

Po gymnáziu studovala na Přírodovědecké fakultě, kde si vědu zamilovala. Když porovnává, jaké bylo studium tehdy a teď, vybaví se jí státní zkouška z marxismu-leninismu. 'My jsme byli první přírodovědný obor, který ji musel povinně složit. Já jsem se to dozvěděla ve čtvrtém ročníku a měla jsem chuť ukončit školu a odejít', říká.

Již během studia pracovala na Ústavu hematologie a krevní transfúze na Karlově náměstí a setkala se zde s kolegy, kteří její vztah k vědě velmi ovlivnili. Byl to především prof. Pavel Blažka, který byl její školitel specialista. Byl zakladatelem a prvním děkanem Biologické fakulty Jihočeské univerzity. Dále také prof. Marie Vágnerová, její školitelka z Ústavu anorganické chemie.

V červenci 1989, jen pár měsíců před Sametovou revolucí, odjela na svou první zahraniční konferenci do Švédska do Stockholmu. V roce 1991 se jí narodil syn. Jeho výchovu zvládla i během práce na fakultě.

Celý život se věnuje fotochemii (reakce které začínají tím, že na ně dopadne záření) ve vztahu k povrchovým vodám. Nyní vyučuje chemii na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích.